

Victor Ponta, un huligan în costum de politician

PAG. 5

national.ro

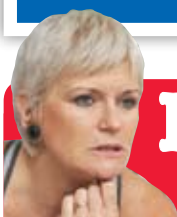
A început „Măcelul Judecătorilor”!

PAG. 5

COLDEA, „regele gunoaieielor”!

PAG. 2-3

EXCLUSIV

RADICAL... de Tatiou

ORGOLII MARI, CARACTERE MICI

A trecut turul întâi al unor alegeri cu final așteptat. Pentru cei care nu cred în miracolele virale în spațiul virtual. Dincolo de știri de breaking news cu mobilizarea exemplară a diasporei, care crea așteptarea intrării lui Barna în turul doi, rezultatul a fost PNL și PSD pe primele două locuri. Viorica a câștigat în zece județe. Barna a pierdut în diaspora locul întâi. De ce? Pentru că politica se face cu organizații în teritoriu. Se face cu lideri locali conectați la realitatea românească. Se face cu lideri locali influenți. Cu istorie în comunitatea de care aparțin. La locale o să fie și mai evident. Politicienii sunt ca alifile de bățuri care ne agrează în timpul publicității la TV. Dacă „măturile” beneficiarilor sunt credibile prin faptul că actorul care le promovează se identifică oarecum cu publicul consumator atunci produsul se vinde. Atăta vreme cât nu face rău. Dragnea a fost un produs toxic. Nevandabil. Așa că a fost retras de pe piața politică. Dăncilă nu este toxică. E agramată. Și ce dacă? Câți agramăți nu ne agrează zilnic la ghișee, la muncă, pe stradă. Câte diplome false are România? De la cele de doctori din te miri ce până la cele de manageri de proiecte de fonduri europene, de bucătări, piloți, grădinari, moașe sau consultanți fiscali. România, precum toate țările în care am bănut în ultima vreme, nu este o țară a intelectualilor rasați, a managerilor ultraperformați, a gânditorilor îndrăgostiți de bibliotecă. Este o țară cu consumatori de

spectacole mediatice și breaking news. Cine nu este în distribuție în rol principal nu are șanse la votul maselor. Viorica a fost distribuită în rolul principal feminin, din piesa jucată în sălile de spectacole pentru un anumit public. Și a performat pentru acel public. Bravo ei. Orice spectacol are scenariști, finanțatori și regizori. Bravo lor. Au știut să creeze și să vândă un produs care să le aducă profit. Au identificat o piață. La USR nu este însă nici un loc de bravo. Declarațiile politice și acțiunile nu s-au corelat cu ipoteticul profil al alegătorului. Laitmotivul cu diaspora emancipată nu a mai produs voturile așteptate. Pentru că oricât de emoțional votează românii, tot mai este acolo o doză de inteligență emoțională care a salvat această nație de implozie de-a lungul istoriei. Nu suntem pragmatice dar reacționăm când suntem fraierii la cântar în piață, în fața unui produs vândut ca bio la preț de fast food la conținut. Barna a avut soarta produsului de întinerire care te lasă fără riduri doar o zi după ce îl folosești și a treia zi ai nevoie de altul. Va pierde piața electorală producătorul lui. Costul lansării altui produs o să fie mai mare. Cioșoș are alte calcule, dar nu se pricepe la matematică. Despre câștigătorul primului tur, președintele în funcție, nu pot să spun prea multe. Este rezultatul inerției. Lui îi folosește. Este ultimul mandat. Pe care o să îl câștige cu mai puține voturi decât primul. Mai ales că nu vrea să intre în nicio dezbateri electorală cu Dăncila. Adică două milioane și ceva de români nu contează pentru Domnia Sa. Cea mai proastă decizie. Dacă ai argumente nu te temi să intri în arena dialogului. Dacă nu ai curajul înseamnă că nu crezi în ele. Atitudinea de tipul ”Eu sunt prea sus pentru ca să mă cobor la nivelul tău” o să îl coste pe Iohannis așa cum a costat USR-ul decizia de a nu intra la guvernare. Plata pentru Iohannis o va face PNL-ul. Gura bate fundul. ■

Anul XXIII • Nr. 6464 • MIERCURI, 13 NOIEMBRIE 2019 • 3 LEI

MAI, învins de polițiști. Să curgă sporurile!

PAG. 8-9

Socul „Zeitei” Kovesi, dărâmat de Elena Udrea

PAG. 4

Iohannis și-a pus susținătorii în cap: La Cotroceni miroase a frică

PAG. 7

Dictatura expropriierilor

PAG. 6

Parlamentul a adoptat o lege care extinde posibilitatea expropriierilor pentru utilitate publică la toate obiectivele de construcții, inclusiv cele realizate de

privati. Generalizarea domeniilor face ca, practic, nicio proprietate să nu mai fie în siguranță, românii putând să rămână, oricând, fără case.

Porcul de Crăciun îi bagă pe români în faliment

PAG. 11

De ce nu mai funcționează DNA

PAG. 7

31 de milioane de dolari pentru un ceas Patek Philippe

PAG. 10

CLASAMENTUL BUNĂSTĂRII: ROMÂNIA, SUB BULGARIA

PAG. 8-9

Mirela Vaida și portul popular în varianta mini

Poza zilei

1€ ➔ 4.7619 lei
1\$ ➔ 4.3202 lei
1CHF ➔ 4.3410 lei

Bitcoin BTC ➔

\$ 8.692

Ripple XRP ➔

\$ 0,2717

Ethereum ETH ➔

\$ 185,71

5948490540017 06464

DESCOPERĂ BUCUREȘTIUL ISTORIC! Palatul Telefoanelor, primul zgârie-nori din București

Înainte ca părinții sau bunicii noștri să aștepte să vină americanii, aceștia veniseră deja pentru că Palatul Telefoanelor - punct de cotitură al arhitecturii bucureștene - este cel mai la îndemână exemplu. Afectat de criza economico-finanțiară pornită de pe Wall Street în 1929, statul român a fost nevoit să concesioneze americanilor de la International Telephone and Telegraph Corporation, la începutul deceniului trei al secolului XX, exploatarea domeniului telefoniei în România. Un domeniu inedit, aflat însă în plină dezvoltare. De parte, însă, de a fi industria de astăzi, deși în perioada interbelică instituțiile publice din Capitală dispuneau cam toate de servicii telefonice, iar casele particulare, de asemenea. Și, cum americanii au înființat Societatea Anonimă Română de Telefoane, compania care se ocupa de noua minune a lumii (telefonul) avea nevoie și de un sediu unicat. Nemaivăzut cel puțin pentru bucureșteni. Astfel, în 1933, după doi ani de muncă asiduă, va răsi pe Calea Victoriei, la numărul 35, un superb și impunător pentru progresiști, total inoportun și

disgrățiat pentru tradiționaliști, primul zgârie-nori din România. ”Un edificiu neted, cubist, de o simplitate cenșur, un imobil care nu se încadrează în peisajul arhitectural al zonei” (Mircea Constantinescu / ”După București... potopul”). Un colos nedorit de mulți, conceput pe structură metalică (altă noutate în materie de arhitectură dămboviteană), înalt de 55 de metri, clădit pe locul populariei Terase Oteleșanu. De aici și protestele care au însoțit proiectul, reclamațiile curgând chiar și după inaugurarea clădirii. Terasa Oteleșanu însemnase mult pentru elita Capitalei, pentru artiști, pentru scriitori etc. Într-adevăr, dispariția ei n-a fost o fericire, deși Bucureștiul nu ducea deloc lipsă de asemenea grădini. Adevarul e că Terasa a murit (”A dispărut Terasa. S-a dus ultimul cenaciu” / Realitatea Ilustrată din 26 februarie 1931) pentru că așa au vrut proprietarii locului, urmașii boierului Oteleșanu, care au încasat de la ITT Corporation nu mai puțin de 39 de milioane de lei. Probabil, singurii îndreptățiți să reclame apariția Palatului Telefoanelor acolo au fost cei care au in-

vocat prezența agresivă a clădirii, din punct de vedere vizual, aceasta ”împiedicând perspectiva Căii Victoriei și dintr-o parte și din alta, fiind ca o pînă înfipt în mijlocul străzii” (George Potra / ”Din București de ieri”). De un tratament identic au parte astăzi zecile de clădiri din sticlă care răsăr în București, dar asta-i altă discuție. Revenind la Palatul Telefoanelor, să-i pomenim și pe proiectanții lui. În primul rând, pe arhitecții Louis Weeks și Edmond van Saanen Algi, apoi pe inginerul-antreprenor Walter Froy. Weeks și Froy erau americani. Primul realizase în 1929 sediul ITT Corporation din New York. Cât despre Saanen Algi (a contribuit la localul Academiei de Studii Economice, corpul de clădire din Piața Romană), îl putem credita drept român, deși nu prea era. Saanen Algi, un apreciat arhitect-decorator, s-a născut în România, dar provenea dintr-o familie de olandezi. Prima clădire de tip zgârie-nori din București a fost inaugurată în primăvara anului 1933, fiind cea mai înaltă din Capitală. Avea să fie detronată abia în anii '50, de Casa Scânteii, apoi în anii '70

de Hotel Intercontinental. Edificiul are fațadă atât spre Calea Victoriei, cât și spre strada Matei Millo. Intrucât clădirea a înfruntat multe de la inaugurarea ei în 1933, iar cutremurele care au zgâlțâit Bucureștiul în secolul XX (Seisme din 1940, 1977, 1986 și 1990) au afectat structura de oțel, Palatul Telefoanelor a trecut printr-un proces de consolidare între 1995 și 2005, operațiune considerată a fi cel mai amplu proiect de acest gen derulat în București după recăștigarea democrației. În prezent, Palatul Telefoanelor se află în administrarea Telekom România Communications. ■

Material realizat în cadrul „DESTINATION: BUCHAREST” - Program Cultural derulat de Primăria Municipiului București prin Administrația Monumentelor și Patrimoniului Turistic

Primăria Capitalei